

— Не се бойте! Ето известявамъ ви голѣма радостъ. Днесъ въ Давидовия градъ се роди очакваниятъ Спасителъ. Той е Христосъ — Господъ. Ето ви и белега за това: като отидете въ вашата пещера, ще Го намѣрите като Младенецъ, повитъ да лежи въ ясли.

— А като се скри отъ очитѣ ни ангелътъ — добави другъ отъ пастиритѣ — безбройно множество ангели се появиха на небето и изпълниха съ гласовѣтъ си цѣлата витлеемска долина, хвалейки Бога и пѣйки:

— Слава въ висинитѣ Богу, на земята миръ, между човѣцитѣ благоволение!

— Колко хубаво бѣше всичко това! И колко великъ и добъръ е Богъ, задето ни изпрати най-последно Спасителя! Него ние съ очитѣ си видѣхме — ясно заяви най-младиятъ отъ тѣхъ — какъ лежеше повитъ и божествено-спокоенъ, сякашъ не бѣше въ яслитѣ на пещерата ни, а — въ двореца на самия Давида! До Него бѣха Майка Му, по име Мариамъ, и единъ благочестивъ старецъ, наричанъ Иосифъ, току-що пристигнали въ града ни, за да се запишатъ.

Въ това време, обаче, когато всички наоколо слушаха съ затаенъ дѣхъ и отворени уста тоя чуденъ разказъ, вратитѣ на стария градски домъ къмъ площада шумно се разтвориха, за да пустнатъ нова група отъ чакашитѣ вънъ, да се запишатъ отъ римскитѣ чиновници. И тия, които успѣха да влѣзатъ, и ония, които останаха още дълго да чакатъ реда си, почувствуваха остра болка въ душитѣ си. Сякашъ нѣкакъвъ страшенъ ударъ веднага бѣше ги свалилъ отъ небето на земята, бѣше ги опомнилъ и възвѣрналъ отъ тѣхната велика божествена мечта къмъ грубата действителность...

Тукъ скромнитѣ витлеемски пастири, заедно съ женитѣ и децата си, както и старецътъ Иосифъ, видимо чудно вдълбоченъ въ себе си, трѣбваше още